

ג'ון דן

אלגיה י"ח (Love's Progress)

© עברית: אסי דגני

השתלמות באהבה

אי-מי אוהב ואינו תאב
מטרת אמת אחת של אהבה, יורד הוא ים
כמו לחנם, כמו רק לשם מחלת-הים:
כמו גור-דברים ילד גוש-צמר, ילקק
יתר על המדה, צורות זרות ילבש ויסתאב,
ככה נשגה מאהבה לצור תפלץ מערמה.
ועגל לו פני איש אינו מפלצת, מה,
אף כי לבש פנים טובים מפני הבהמה?

שלמות רק באמת תמצא: ראשית-תכמה אשה אחת,
אחר - דבר אחד בלבד ממנה בחר!

כשעצמי, בהעריכי זקב, אדע את תכונותיו:
משיכותו, רקיעותו, את שלמותו ושמושיו,
אצילותו מחלודה, טהרתו באש תלהב:
אך אם לאהב אותו אמר,

זאת רק על שום שְׁעִשְׁיִנוּהוּ רוח המִסְחָר.

כל אלה בְּנָשִׁים יִכְלְנוּ לְהִרְהֵר
(אם רק הִזָּה בָּן), אִךְ לְאַהֵב – דְּבָר אֶחָד בָּהֶן וְלֹא יוֹתֵר!
הִיִּתְכֵן הַעֲלִיכֵן בְּאִמְרָנוּ כִּי כֵן,
אֶהְבְּנוּכֵן עַל מַה שְּׂאִינְנוּ בְּכֵן?

מֵדוֹת טוֹבוֹת? הֵאֵם עָלֵי לְהִתְאַפֵּק וְהִתְרַסֵּן
עַד כִּי הִיִּיתִי טוֹב, נְבוֹן, לְמִצָּא אַחַת כְּמוֹנִי – וּבְעֵינֶיהָ חֵן?
לְמִלְאָכִים, וְלֹא לְכֵן! וְאִם אֲנַחְנוּ נִחְזֵר אַחַר אִשָּׁה –
מִדָּה טוֹבָה, אִשָּׁה, אֵינֶנּוּ; כְּשֵׁם שְׂיִפִּי, גַּם לֹא הוּן:
אֲשֶׁר יָסוּר מִמֶּנָּה לְאֲשֶׁר אִתָּה
גְּרוּעַ מִן הַבָּא בְּמָקוֹם אֵלֶיךָ – עַל שִׁפְחָתָהּ...

תוֹרוֹ בְּשִׁחְקִים וּבְקִשׁוֹ בְּרָקִיעַ
קוֹפִידְנוּ לְשֵׁם אֵינְנוּ מַגִּיעַ:
הוּא אֵל מִן הַשָּׂאוֹל וְשׁוֹכֵן תַּחְתִּיּוֹת,
עִם פְּלוֹטוֹ יְדוּר, בְּזֶהֱב לְהַבּוֹת.
לְאֵלִים שְׂפֹאֵלָה לֹא עַל מִזְבְּחוֹת
הַקְּרִיבוּ, כִּי בַחֲוָרִים וּבְגִמְחוֹת.
וְאִךְ כִּי נִחְזֶה גּוֹפֵי-שָׁמַיִם הַנְּעִים מֵעַל,
אֵת הָאֲדָמָה נְחֹרֵשׁ, נֶאֱהָב, וְעָלֶיךָ נִפְעַל:
וְכִךְ לְזַמְרָתָהּ נִקְשִׁיב, בּוֹר-לְבָבָהּ וְחִין מְעֻלּוֹתֶיהָ נִחְזֶה,
אִךְ לְאַהֵב אֶצְלָהּ נֶאֱהָב אֵת הַמָּקוֹם הַמְּרֻכָּזִי.

גם מִיִן הָעוֹף הַמְעוֹפֵף רְאוּי יוֹתֵר לְאַהֲבָה אֵינְנוּ,
אֶף שֶׁסִּגְנוּנֵי הַנּוֹ עַד לְאֵינְסוֹף מִשְׁפָּל מְקוֹמֵנוּ.
וְכֹךְ בְּהִיָּעַם לְמָקוֹם הַנִּכְסֵף הַזֶּה עַד מָה תוֹעִים
בְּדַרְכֵם כָּל אֵלֶּה הַיּוֹצְאִים לְמַסָּעֵם מִן הַפְּנִים!
הַשָּׁעַר – יַעַר עָב זְרוּעַ מֵאַרְכֵי מַלְכוּדוֹת,
קְפִיצִים, כְּבָלִים, אֲזָקִים וְאַצְעָדוֹת:
הַמִּצַּח מְרַגְּעֵנוּ בְּהִיּוֹתוֹ חֶלֶק וְשִׁטוּחַ
אֶף בְּהַסָּעֵרוֹ – תִּטְרֵף סְפִינְתָנוּ בְּרוּחַ.
חֶלֶק – גֵּן עֵדֶן הוּא בּוֹ נֹאכָה לְנִצַּח הַשָּׂאֵר,
קְמוּט – זֶה הַמָּקוֹם שָׁבוֹ הַסּוֹף לְהַקְבֵּר.
הָאֵף, כְּמוֹ קוּ-הָאֵרֶץ הָרֵאשׁוֹן, מְבַדִּיל
לֹא בֵּין מִזְרַח לְמַעֲרָב, כִּי אִם בֵּין עֹנֵג לְבֵין גֵּיל;
יְנִיחַ מִן הַצֵּד וְרִדוֹת חֲצִי-כְדוֹר עָגֵל
לְהוֹלִיכֵנוּ, לְחֵי מְכָל עֶבֶר, עַד אֲשֶׁר נָפֵל
עָלַי אֵי חֲמֻדָּה, אֵינָם בְּקִצָּה תֵּבֵל
כִּי אִם עֲסִיס שְׁפָתַיִם אֲשֶׁר בִּרְכָן הָאֵל,
וְשָׁמָּה נִעְגָן, בְּטוֹב מְאֹד נְחוּשׁ,
עַד הִלָּאָה לְדַרְכָּנוּ לֹא נִרְצָה לְמוּשׁ,
כְּמִי שֶׁבָּאֲזָנוֹ עֲלָתָה זְמַרְתַּ סִּרְנָה;
וְהַשְׁפָּתַיִם גַּם מְרַגְּלִיּוֹת-חֲכָמָה תִּפְקְנָה.
וְשֵׁם, בְּמַפְרָצוֹן בּוֹ מְבַחֵר הַפְּנִינִים יִתְמַשֵּׁף
גַּם דָּג הַרְמוּרָה דְּבִיק-הַלְשׁוֹן מִשְׁתַּכְּשֵׁף.
מִכָּאֵן דְּרוּמָה מִצִּוּק סְנִיטֵר נִהְדָּר אֲזִי יוֹרְדִים
אֶל מִצַּר הַהֶלְסְפוֹנֵט אֲשֶׁר בֵּין הַדְּדִים:

לא ססטוס ואבידוס מאגדת האוהבים
כי שני קנים חמים להתרפק באהבים.
אחריהם ים לאין קץ, רחב מדות
ופה ושם תביט העין שומות-איים בוודות.
והלאה, בדרךך אל איי-הדו שלה, תעבר
על פאר טבורה האטלנטי, וגם שם תעצר;
ואף כי משם ואילך ינהגך הזרם היורד,
עוד לפני הגיעך למעגן אשר אתה חומד,
ועצי יער עבותים את הדרך ישבשו,
שם רב ספינות טרפו, והלאה לא גששו.

בהתלבטך במקום שהוא הרהר שנית כמה שגית
בהחלך מן הפנים כל הדרך אשר עשית.

על-כן דע כי ייטב להתחיל מתחת; תחבולתי האזן:
יש תאם מסים בין הרגל ואותו החלק, נא הבן,
שאפה מבקש, ועל כן היא מפתך
בה תעין. אך לא תתעכב בעורך
מתענן. הרגל אחרונה להעמדת פנים היא ואינה בת-שנוי,
ואומרים כי אף השד את שלו לשנות אינו בנוי.
לכל מה שיציב ואיתן היא הסמל;
ראשונה למטה מי נכנסת? – הרגל!

בנימוסי האבירות נבחין בהתעדינות: הנשיקה

תחלתה בפנים, אף משם נעתקה
אל כף-היד, אחר עד ברפי מלכים לרדת השפילה,
ועתה ארצה, עד בכף-רגל האפיפיור לשמח הואילה.
אם מלכים כף בעצמם מכריעתם ירמו,
יטב הנהג גם לאוהבים אשר החכימו.
כשם שגלגלי ספירות באתר חפשיים נועו מהר
מצפריים שמעופן מעכב האויר ועוצר,
כן הבוחר בדרך ריקה ממכשולים יקדים
אם לא ישתקה אצל יסודות היפי המצודדים.
אמא-טבע לנשים בעשר חכמתה שני ארנקים התקינה,
ופתחיהם בכווננים מנגדים זה לזה הכינה:
אלה, אם כן, אשר לתחתון מסייהם מעלים,
מאותו כוון אליו נבט האוצר הם עולים:
והוא אשר איננו כף, שוּגה הנו כהגן
כמי אשר בשר אל קבתו הכניס בחקן.

עברית: © אסי דגני